

“Hem après el camí i sabem que els de dalt no canvien res”

“Només quan la política institucional va del braç dels moviments socials s’avança”

“Ara mateix seria molt dur i crític amb nosaltres, sempre ho era amb els seus”

“Tinc més un tarannà d’activista que no pas de polític”

L’activisme de Carles Riera en la política neix cap a l’any 1977; cap al 2000, provinent de l’Assemblea d’Unitat Popular, s’incorpora a la CUP, i el 2017 entra en les institucions, en concret al Parlament, per fer el que en aquell moment era l’horitzó anhelat fa 40 anys, la independència de Catalunya. El resultat, però, no va ser el desitjat.

Molts anys de lluita al carrer, a les organitzacions socials, al partit, per acabar on som ara...En un atzucac.Decebut? Quin sentiment li genera aquesta situació després de viure l’octubre del 2017, quan semblava que el ‘leitmotiv’ polític dels seus últims 40 anys el tenia a tocar?Em genera dolor, a vegades angoixa i, sí, a vegades també ràbia. Però, en tot cas, la meva alternativa és continuar picant pedra per aconseguir-ho. Soc obstinat, tossut i voluntarista i, per tant, la meva alternativa és tornar-hi.Cansat?A causa de la meva trajectòria política, tinc més un tarannà d’activista que no pas de polític professional o institucional. M’he format socialment i políticament com un activista, però és cert que en el moment que la política institucional es tensa i es posa en moviment per avançar en l’objectiu nacional és quan jo també m’activo.Què ha après d’aquests últims anys?Que només s’avança si la política institucional va del braç dels moviments socials i nacionals, quan totes dues bandes interactuen bé i es retroalimenten. Quan la política institucional s’empantanega i es bloqueja, s’entra en una situació d’atzucac que, personalment, també em genera molt esgotament, perquè llavors la política es dedica més a gestionar la realitat que no a transformar-la. D’altra banda, també veiem que quan la institució es desvincula de la lluita social o del moviment independentista, la política queda condicionada i limitada a l’statu quo. La nostra experiència ens fa evident que quan hi ha lluita social al carrer i hi participem, la nostra capacitat d’incidència en el Parlament augmenta molt; quan la lluita perd intensitat o nosaltres no ens hi articulem bé, la incidència baixa.Quin va ser el moment d’inflexió que el va portar a dedicar-se a la política?M’hi vaig vincular el 1977 a partir de la meva participació en comunitats cristianes de base inspirades en la teologia de l’alliberament. El compromís polític i social col·lectiu també comportava un compromís personal i individual. Això em va portar en primera instància al moviment antimilitarista i després al moviment d’objecció de consciència. Va ser la primera escola de formació política i allà vaig conèixer Lluís Maria Xirinacs i amb ell vaig formar-me i aprendre a actuar amb radicalitat política, que vol dir anar a l’arrel dels problemes, i em va ensenyar la indistriabilitat entre el compromís individual i el col·lectiu. Acció i vida van en coherència i el que vulguis canviar del món, primer ho has de canviar en la teva vida personal.Què li va ensenyar Xirinacs?Òbviament, el lligam i el nexa que estableix entre les lluites d’alliberament nacional i social i la radicalitat democràtica que suposa que el protagonisme l’ha d’exercir el poble autoorganitzat. També la tradició de la desobediència civil i l’acció directa no-violenta. Tots aquells ensenyaments em van obrir les portes per entrar a la Crida a la Solidaritat i vincular-me, més tard, amb l’esquerra independentista i la Candidatura d’Unitat Popular, la CUP.El resultat de l’octubre del 2017 li ha sacsejat els ideals o els hi ha refermat?Me’ls ha refermat completament. El que va passar és una confirmació i el compliment de tot allò que anys enrere ja imaginàvem amb Xirinacs, al Ciemen i a la Crida. Parlàvem que la lluita nacional seria un motor de base per avançar en totes les altres lluites, que l’autoorganització tindria un paper capdavanter així com l’acció directa i la desobediència, la superació del marc jurídic espanyol per avançar en drets, que l’independentisme havia de ser un moviment inclusiu perquè es tractava de tenir els mateixos drets per

a tothom. Totes aquelles reflexions de cop i volta es van materialitzar el 2017. L'independentisme va ser i ha de ser un motor de canvi i, efectivament, em va consolidar en les meves idees i accions. Per això, davant de l'atzucac actual, el que diem sempre: anar-hi, anar-hi, anar-hi. El camí ja l'hem après: sabem que per crear l'escenari per fer efectiu el dret d'autodeterminació, la fi de la repressió i una república de drets per a tothom, hem de desbordar l'Estat, i hem après a fer-ho amb moviment social per endavant, empoderament popular, autoorganització, desobediència civil i alineament de les institucions amb el moviment social, i sabem que podem fer-ho bé i guanyar. Per això cal tornar-hi i aprendre què va mancar llavors per poder sostenir el canvi i aquesta vegada fer-ho. Vostè va ser molt pròxim a Lluís Maria Xirinacs. Pensa alguna vegada en què els diria ara? Xirinacs va ser un mestre i un amic fonamental, i en aquests moments seria duríssim, molt crític, però no només amb el país, sinó sobretot amb nosaltres mateixos. Amb qui solia ser més dur era amb els seus, i ara seria tremendament crític, ens collaria molt i també ens esperonaria per espavilar. El moviment cristià el va portar a fer política. Se'n sent distanciat ara mateix? La institució de l'Església catòlica en aquests moments no només no representa els meus valors sinó que, en alguns aspectes, són completament contraposats. Me n'he distanciat, però els valors que en el seu moment em van animar segueixen persistint, em motiven i animen. Quins són? El compromís radical amb la justícia és fonamental per a mi, així com amb la gent que més pateix aquesta injustícia i és més víctima de la desigualtat. En aquest aspecte cal entendre, com ens va ensenyar la teologia de l'alliberament, aquestes víctimes com a subjectes i protagonistes del canvi amb la perspectiva de l'esquerra amb la lluita de classe. Cal el compromís amb els de baix per canviar les coses perquè sabem que els de dalt no les canviaran mai, per tant cal forçar el canvi amb valors com la fraternitat i la solidaritat, i que, si bé són lluites globals que requereixen una visió global i internacionalista, cal que la lluita sigui local. Per això és important l'alliberament nacional, per poder construir un espai polític i social, el dels Països Catalans, que pugui canviar i transformar el sistema per a la gent i que sigui exemplar dels canvis globals que es necessiten.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 11-10-2021, Pàgina 12

-El Punt Avui. Nacional 11-10-2021, Pàgina 12

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/2041037-hem-apes-el-cami-i-sabem-que-els-de-dalt-no-canvien-res.html>